

INFORMAȚIE: Spre marele meu regret trebuie să vă aduc la cunoștință, că materialul, care urmează a fi citit mai jos – a fost **respins** de toate ziarele noastre cele mai „românești”, cele mai „naționale” și cele mai „patriotoce”. Anume acest fapt demonstrează odată în plus, că Mafia „patriotică” a domnului Valeriu Matei se află în plină înflorire, fiind bine plătită de domnul Valeriu Matei – din banii contribuabililor români...

Istoria „Marelui Pitic”

Motto: „Prieten mi-e Platon, dar mai prieten îmi este Adevărul” (Socrate)

Anume această frază celebră mă face să rup tăcerea pe care, ca un bun și vechi prieten, am păstrat-o timp de 40 de ani, crezând că fac bine. Din păcate, am greșit amarnic. Când ne-am cunoscut, era un băiat simplu, modest și amabil. Ne-am împrietenit ușor și repede. Pe atunci „prietenul” meu încă nu era atât de „mare”, nici „istoric”, nici „scriitor”, nici „poet”, nici „academician”, și nici – de data asta, fără ghilimele –plagiator (a se vedea articolul Ne-„facerea” poemelor, „Sfatul Țării” din 5 februarie 1994, dar și Scriitorul total Valeriu Matei, „Moldova Suverană” din 4 septembrie 1996). Era un băiat frumos, pe nume Valeriu Maticiu, care-și făcea studiile la Universitatea de la Moscova, însușind sânguincios istoria marxism-leninismului. În ciuda distanței dintre noi, de mii de km, Valeriu mă vizita foarte des, venind tocmai de la Moscova – direct într-un sat părăsit din marginea Orheiului, unde mă aflam pe atunci. Ce stătea, de fapt, în spatele acestei „mari prietenii”, nu puteam să bănuiesc... Fiind copleșit de o astfel de prietenie strânsă și frumoasă, sigur că am început să mă laud cu așa un prieten de bun, care poate să lase până și capitala „URSS”-ului – de dragul meu... Printre puținii prieteni pe care îi aveam la acea vreme se numărau și poeții Nicolae Dabija și Leonida Lari, în fața cărora m-am și lăudat cu bunul meu prieten, prezentându-l în cel mai frumos mod cu putință, fără să bănuiesc că, de fapt, acesta și era scopul pe care și-l propusese să-l atingă Valeriu Maticiu folosindu-se de prietenia noastră. Următoarele jertfe în lista marelui meu „prieten” au fost: pictorul Mihai Grecu și scriitorul Serafim Saka, apoi a urmat Mihai Cimpoi, care și constituia ținta supremă, dat fiind că, la momentul acela, era președintele Uniunii Scriitorilor din Moldova, ca apoi să fie „confiscat pe viață” de Valeriu Maticiu, prefăcându-l în „nașul” vieții lui. După această victorie răsunătoare, toate ușile i-au fost deschise de mâna „nașului”, la prima dorință – sau la primul moft – al „finului”. În felul acesta, „prietenul” meu a devenit membru al Uniunii Scriitorilor din Moldova – culmea! fără niciun fel de studii în domeniul literaturii, după ce a publicat o singură cărțuie de versuri (statutul USM prevede cel puțin două cărți). Între timp, primește un apartament cu două camere la Moscova, pe care-l schimbă pe un apartament luxos de trei camere la Chișinău, și tot atunci devine deputat în Parlamentul Republicii Moldova, ocupând și acolo o funcție importantă. Și aici nu pot să nu zic: prost să fii, „naș” să ai! Așadar „prietenul” meu își vede visul împlinit, aplicând metoda „prietenilor necesari”, apropiindu-se de scriitorii Serafim Saka, Leonida Lari,

Nicolae Dabija și mulți alții pe care trebuia „să-i folosească” la maximum, înainte de a-i trăda în modul cel mai ticălos (dar și de data asta – cu mare folos!). Voi aduce aici doar un singur exemplu, cel al poetei Leonida Lari. Toată lumea cunoaște Sufletul Frumos, Omenos și Curajos al Leonidei Lari, care într-adevăr a luptat cu toată ființa pentru acest Neam și pentru această Țară. Așa s-a întâmplat că, prin 1985, într-o noapte cu lună Leonida Lari m-a găsit într-un subsol părăsit din sectorul Buiucani, unde eu mă ascundeam cu familie cu tot de KGB-iștii din Orhei. Spre marele meu noroc, nu ne-au găsit „KGB”-iștii, ne-a găsit Leonida Lari cu actorul Mihai Iorga, și în aceeași noapte ne-au luat pe sus cu tot cu copil și ne-au dus la ei acasă într-o locuință mică, în care mai existau 3 copii, și unde am trăit împreună 8 persoane timp de 2 ani de zile. Așa era Leonida, și nu doar cu noi – în toți acei ani casa Leonidei era plină de prieteni și de oaspeți. Ei bine, adeseori venea și bunul meu „prieteni” Valeriu Maticiu, având nevoie de sfatul, ajutorul și, mai ales, de talentul Leonidei Lari, care pe atunci nici nu bănuia ce fel de „prieteni” îi trecuse pragul... Iar adevărul despre „prieteniul” nostru comun a apărut fără întârziere imediat după moartea Leonidei, chiar la București, unde la propunerea cuiva, de a instala un bust al Leonidei Lari pe Aleea Clasicilor, „prieteniul” nostru a declarat foarte ferm și îngroșându-și glasul, că Leonida Lari nu merită așa ceva, căci ea a fost o poetă de „bulevard”, care a scris poezii „populiste” și, în genere, poezia ei nu are nici o valoare... Toate astea după ce a fost ajutat, învățat, redactat, promovat și protejat de Leonida Lari... Dar bunul nostru „prieteni” nu scuipă doar pe prietenii morți, el lovește și în cei vii și face această ticăloșenie doar din marea frică, ca nu cumva cineva să fie mai cu moț decât el, „Marele Pitic”... Astfel îl ponegrește pe bunul și vechiul său prieten Nicolae Dabija, care l-a primit în casa lui, l-a redactat, l-a promovat și l-a apărat – toată viața... Slavă Domnului, că încă mai trăește! Dar „prieteniul” nostru nu mai are răbdare – cine știe cât i-i veacul lui Nicolae Dabija și cât îi va face umbră „marele pitic”? Groapa trebuie săpată – din timp, iar „prieteniul” nostru sapă zilnic și cu spor. Mai ales de când a devenit „mare și tare” pomenindu-se în fotoliul de director al ICR – Chișinău, supranumit după venirea în post a „prieteniului” meu Institutul Crimelor Rafinate. Bunul meu „prieteni” răspândește zvonul că Nicolae Dabija este un poet de mâna a doua, un poet „provincial, mioritic și speculativ”, iar poezia lui, dacă și are vreo valoare, aceasta poate fi doar „mestnogo znacenia-locală”. În plus, vechiul și bunul meu „prieteni” nu uită să-i dea lovitura de grație, cea mai „rafinată”, insinuând că Nicolae Dabija i-ar fi furat 100.000 de lei, adică Premiul Național, scoțindu-l pe ascuns de pe lista candidaților. De bună seamă, cine este azi Nicolae Dabija pe lângă „marele pitic” de la ICR Chișinău? N. Dabija umblă zilnic cu mâna întinsă după niște bănuți, ca să poată scoate următorul număr al ziarului Literatura și Arta, pe când „marele pitic” îi curg banii gârlă de la ICR-ul din București, doar că acești bani merg nu în folosul Culturii Naționale, ci în propriul buzunar. În vederea acestui scop măreț „marele pitic” recurge la „metoda prafului în ochi”, făcând cât mai mult fum și cât mai puțină treabă. De pildă, unul dintre cele mai mari „fumuri” ale „marele pitic” este vernisajul de „pelinci” atârnate pe gardul ce împrejmuiește monumentul lui Ștefan cel Mare, pe care aruncă aiurea peste 10 mii de euro lunar, ca peste câteva zile aceste „pelincuțe” foarte scumpe să fie aruncate în subsolul Ambasadei Române. Mă întreb și vă întreb: oare aceasta este menirea Institutului Cultural Român? Oare aceasta e marea Cultură Română?! Nu

cumva ne crede în epoca de piatră? Chiar să nu știm cine a fost Mihai Eminescu? La ce bun atunci această „paradă” ieftină??? Răspunsul este simplu – totul se face doar pentru „marele pitic”, care trebuie neapărat să fie „văzut” de toată lumea, căci el este cel mai „mare pitic” – iar ca să te vadă toată lumea, locul cel mai potrivit este lângă Ștefan cel Mare, așa zice chiar locul ideal. Ce-i drept, de gard nu se apropie nimeni, dar în schimb pe stradă trec oameni, trec mașini, trec troleibuze și toți îl admiră pe Ștefan cel Mare flancat de jur-împrejur de „marele pitic”. Dar fie, hai să presupunem că toate aceste „pelinci” se fac pentru cei analfabeți – or, și în așa caz oare nu ar fi mai logic, mai efectiv, mai frumos și mai valoros, dacă pe acești bani, aruncați în vânt, s-ar edita niște cărți. Cine nu s-ar bucura de un album al marelui Constantin Brâncuși, al cărui frumos jubileu, de 140 de ani de la naștere, tocmai l-am sărbătorit?! De ce nu s-a editat un asemenea album? De ce nu s-a editat un album de pictură a lui Mihai Greu, la 100 de ani de la naștere?! Și de ce nu s-a realizat un disc al marelui nostru compozitor Eugeniu Doga, care împlinește 80 de ani și care constituie o certă valoare națională și mondială? Și de data asta răspunsul este foarte simplu: nimeni nu trebuie să facă umbră „marelui pitic”, absolut nimeni, nici cei morți, nici cei vii... „Eu, Eu și numai Eu!” – aceasta-i deviza „marelui pitic”, care nu scapă nicio ocazie ca să se pună în valoare. Într-adevăr, rămâi uluit cât „talent” și cât „rafinament” într-un singur „mare pitic”, care vrea să fie și mare „politician”, și mare „academician”, și mare „scriitor” și nu-i decât un plagiator și un vânzător de neam! Sunt sigur că, având un talent atât de „rafinat”, colecția lui de „hârtiuțe”, „tăvăluțe”, „premiu” și fel de fel de „titluri” se va mai completa. Doar un singur titlu pe lumea aceasta „marele pitic” nu v-a avea niciodată. Titlul cel mai important – titlul de Om!

Andrei MUDREA,
artist plastic,
Maestru Emerit în Arte

P.S. Până la moartea Leonidei Lari eu aș fi sărit în foc pentru acest „mare pitic”, dar după ce și-a trădat toți prietenii într-un mod atât de mârșav și de ticălos, și pe cei morți și pe cei vii, simt că nu am dreptul moral să mai tac! Astăzi sunt ferm convins că acest „mare pitic” nu are nimic sfânt. El poate trăda totul: și mamă, și tată, și Țară! Astfel „marele pitic” l-a întrecut chiar și pe Iuda, care a trădat o singură dată și doar un singur Om, pe când el a trădat – 40 de ani în șir – pe toți de-a rândul, în stânga și în dreapta. Cine oare îl mai poate opri? Doar CNA-ul sau poate ICR-ul de la București? Desigur, dacă ICR-ul nu dorește ca lumea să scuipe pe Cultura Română „parazitată” în toți acești ani de Valeriu Matei. Și Academia Română, când oare își va spăla dezonoarea de a-l fi făcut – iarăși, din pasa „nașului” Mihai Cimpoi – „membru de onoare” pe insul ce-și zice cu aplomb acad. Valeriu Matei?